

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2420/2020
07.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Снежана Јокић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Бетоњерка“ Чачак, којег заступа Горан Јелушић, адвокат из ..., ради утврђења, накнаде штете и исплате разлике накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/19 од 11.05.2020. године, у седници одржаној 07.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/19 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 438/18 од 01.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено према туженом да су тужиоци у периодима ближе описаним у том делу изреке незаконито упућени на плаћено одсуство, због недостатка рада и без писмено донетог решења о упућивању на плаћено одсуство што је тужени дужан признати. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да им на име накнаде штете због незаконитог упућивања на плаћено одсуство због недостатка рада без писмено донетог решења за период 01.12.2010. до 01.10.2013. године исплати појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да им на име накнаде по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу за период 01.10.2010. до 01.10.2013. године исплати појединачне месечне износе ближе описане у том делу изреке са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка, од 1.088.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/19 од 11.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу првом изреке и тужба тужилаца у делу којим су тражили да се утврди да су они у периодима ближе описаним у том делу изреке незаконито

упућени на плаћено одсуство због недостатка рада и без писмено донетог решења о упућивању на плаћено одсуство, одбачена као неблаговремена. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и четвртном изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев тужилаца у делу у ком су тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде штете због незаконитог упућивања на плаћено одсуство због недостатка рада без писмено донетог решења за период 01.10.2010. до 01.10.2013. године исплати одређене износе са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су запослени код туженог. У спорном периоду били су на плаћеном одсуству без достављеног решења о упућивању на плаћено одсуство од стране туженог. Тужени није тужиоцима платио накнаду на основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу за период 01.10.2010. до 01.10.2013. године у складу са законом и колективним уговором. Вештачењем је утврђена висина потраживања тужилаца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужилаца за исплату накнаде на основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу за утужени период основан због чега је усвојио овако постављен тужбени захтев. Истовремено је утврдио да су тужиоци незаконито упућени на плаћено одсуство јер о томе нису добили писмено решење, због чега имају право на накнаду штете.

По оцени другостепеног суда, тужба тужилаца ради утврђења незаконитости одлуке о упућивању на плаћено одсуство је поднета по протеклу законског рока, због чега је тужбу тужилаца у овом делу одбацио и одбио тужбени захтев тужилаца којим су тражили накнаду штете због такве незаконите одлуке.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05) против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, а запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом. Према ставу 2. истог члана рок за покретање спора јесте 90 дана од дана доставља решења, односно сазнања за повреду права.

У конкретном случају, тужиоци нису добили решење о упућивању на плаћено одсуство, али су о томе усмено обавештени и отишли на плаћено одсуство и то тужилац АА у периоду 01.12.2010. до 01.04.2011. године и у периоду од 01.12.2012. до

05.05.2013. године, а тужилац ББ у периоду од 01.12.2010. до 01.05.2011. године и у периоду од 01.01.2013. до 05.05.2013. године. Имајући у виду датум када су тужиоци користили плаћено одсуство, тај датум представља дан сазнања за повреду права, па од тада (од дана када су тужиоци на плаћеном одсуству) тече рок за подношење тужбе суду. Како је од дана када су тужиоци упућени на плаћено одсуство, до дана подношења тужбе 22.11.2013. године протекао рок од 90 дана из члана 195. Закона о раду, правилно је другостепени суд тужбу тужилаца одбацио као неблаговремену.

Основаност захтева за накнаду штете због незаконитог упућивања на плаћено одсуство зависи од одлуке о (не)законитости таквог упућивања. С обзиром да је тужба тужилаца у том делу одбачена као неблаговремена, постоји законска претпоставка законитости такве одлуке, због чега захтев за накнаду штете услед овакве одлуке није основан.

Ревизијски наводи којима се указује да је тужиоцима због одбачаја тужбе повређена употреба права на правно средство, нису основани. Тужиоци су искористили своје право на подношење тужбе, али је нису поднели у за то законом прописаном року, па одбацивање тужбе због протеча рока за њено подношење не представља повреду права на коју тужиоци указују.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић